

із шеренгою. — Мама казала мені, ніби вони не сподівалися, що Ріорсон перейде Парапет. Тоді вони думали, що його вб'є якийсь курсант, але коли дракон вибрав його... — Вона хитає головою. — Ну, тоді вже нічого не вдієш. Він став командиром крила.

— От лайно, — кидаю я.

— Він присягнув на вірність Наваррі, але не думаю, що це зупинить його в тому, що стосується тебе. Як тільки переберешся через Парапет — а ти *переберешся*, — знайди Дейна. Він візьме тебе у свій загін, і будемо сподіватися, що це якомога далі від Ріорсона. — Сестра міцніше стискає мої ремені. — Тримайся. Подалі. Від. Нього.

— Затямила, — киваю.

— Наступний, — лунає голос із-за дерев'яного столу, на якому лежать сувої Квадранта вершників.

Вершник, якого я не знаю, сидить поруч зі знайомим мені писарем, і сріблясті брови капітана Фіцгіббонса злітають над його обвітраним обличчям:

— Вайолет Сорренгейл?

Я киваю, беру перо й підписую своє ім'я на наступному порожньому рядку сувою.

— Але я гадав, що ви призначені для Квадранта писарів, — тихо каже капітан Фіцгіббонс.

Я заздрю його кремовій туніці, не знаходячи слів.

— Пані генерал Сорренгейл вирішила інакше, — додає Міра.

Смуток наповнює очі старого.

— Шкода. Ви подавали такі надії.

— О боги, — каже вершник поруч із капітаном Фіцгіббонсом. — Ви Міра Сорренгейл?

У нього відвисає щелепа, і я звідси відчуваю запах його поклоніння героїні.

— Так і є. — Вона киває. — Це моя сестра, Вайолет. Вона буде на першому курсі.

— Якщо виживе на Парапеті, — кпить хтось позаду мене. — Вітер може просто здути її.

— Ви воювали під Стритмором, — побожно говорить вершник за столом. — Вас нагородили орденом Кігтя за те, що завели ту батарею в тил ворога.

Кпини припинились.

— Як я вже казала, — Міра кладе руку на мою талію, — це моя сестра, Вайолет.